

N:o 8.

Af herr E. W. Carlson, om förhöjning i tullen å tafflar, pianinon, flygelpianon, orgelverk m. m.

Att den svenska industrien på senare åren varit betänkligt nedtryckt till följd af en allt för stor utländsk konkurrens, torde temligen allmänt erkännas, och vissa yrken och handtverkerier hafva till följd af denna konkurrens så betänkligt försämrats, att, om icke ett nödigt understöd eller skydd beredes dem, de helt säkert måste upphöra att vidare existera.

Bland dessa handtverk eller yrken intager pianofabrikationen ett framstående rum. För några tiotal af år sedan var denna fabrikation en betydande industri, som, på samma gång den i det närmaste uteslutande försåg allmänheten inom landet med erforderliga pianoinstrument, äfven förskaffade ett rätt betydligt antal fabrikanter, jemte talrika arbetare, en välbehöflig arbetsförtjenst. Förhållandena hafva på senare åren så till den grad förändrats och handeln inom landet med utländska pianon och orglar ständigt så förökats, att, jemfördt med hvad som införskrifves från utlandet af dessa instrument, den inhemska tillverkningen kan sägas utgöra blott en ringa del; och det föga skydd vi hafva mot att utländska handelsresande och fabrikanter inom landet resa och afyttra sina alster har gjort, att numera knappast en stad finnes, der det icke är försäljare eller agenter för utländska instrument af ofvannämnda slag.

Huru importen af dessa artiklar årligen ökats visar statistiken. År 1875 inkommo endast 504 pianon, flyglar och pianinon, och 1885 hade det ökats till 791, uppgående i värde till öfver en half million kronor för året. Och af orglar (deri inberäknade s. k. orgelharmonier) infördes 1875 för ett belopp af endast 58,000 kronor, men ökades 1884 till ett värde af 74,000 kronor, samt 1885 till ett belopp af 82,292. Sammanlägges nu värdet af de från utlandet införskrifne orglar, pianinon och flyglar under loppet af 10 år, så uppgår det med visshet till mer än 5,000,000 kronor, en i sanning ej obetydlig summa.

Före 1882 var tullen å dessa pianinon och tafflar 40 kronor, och för flyglar 60, och höjdes då från 40 till 60 kronor för de förra samt från 60 till 100 kronor för de senare; men att denna tullförhöjning icke minskat den utländska importen visas deraf, att 1880 importerades endast 609, och 1884 883 stycken dylika instrument. Här af synes, att denna tullförhöjning var allt för obetydlig att hafva någon effektiv verkan.

Hvad orglar beträffar, så stå dess tillverkare så godt som utan skydd för sin tillverkning, enär den obetydliga tullen af 5 kronor per 100 endast utgör 5 procent (för så vidt man vid förtullningen kan erhålla det verkligt rätta värdet) och en sådan tullsats kan väl med skäl sägas vara nära nog ingen.

Den nu gällande tulltaxan synes icke lägga hinder för att införskrifva lösa delar af pianoinstrument, enär det händt att s. k. stomryggar, dels med och dels utan strängar, samt lösa stomdelar införskrifvits och här hopsatts och utgifvits för svenska instrument, hvarför det äfven är af nöden att i tulltaxan få intagen en tullbestämmelse på sådana lösa delar.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta dels den ändringen i gällande tulltaxa, att från utlandet importerade tafflar och pianinon åsattes en tull af 150 kronor, och för s. k. flygelpianon 200 kronor, dels att göra det tillägg i tulltaxan, att till dylika instrument afsedda s. k. stomryggar, besträngade eller obesträngade, eller lösa stomdelar, åsättas samma tull som för fullfärdigt instrument af den sort, hvartill de äro afsedda, samt att mekanik till pianoinstrument belägges med en tull af 15 procent af värdet; dels ock att tullen för orgelverk äfvensom fysharmonium och harmonium bestämmes till 15 procent af värdet.

Stockholm den 24 januari 1888.

Wilhelm Carlson.